

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **Vysoká škola technická a ekonomická v Českých Budějovicích**, se sídlem Okružní 10, České Budějovice, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 529/5, Praha 1, proti vyrozumění náměstka ministryně školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 30. 6. 2015, č. j. MSMT-22709/2015-1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2015, č. j. 5 A 154/2015 - 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla dle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odmítnuta její žaloba proti shora uvedenému vyrozumění náměstka ministryně školství, mládeže a tělovýchovy (dále také „vyrozumění žalovaného“). Tímto vyrozuměním byly žalobkyni oznámeny výsledné limitní počty studentů vstupujících do výpočtu ukazatele A rozpočtu na rok 2016.

[2] Soud dospěl k závěru, že napadené vyrozumění není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť stěžovatelce nezakládá, nemění, neruší ani nedeklaruje žádná práva či povinnosti.

[3] Rozhodnutím ve smyslu legislativní zkratky uvedené v § 65 odst. 1 s. ř. s. je třeba rozumět závazné deklaratorní či konstitutivní rozhodnutí. Není rozhodné, zda je úkon správního orgánu jako rozhodnutí výslovně označen, ani zda byla dodržena jeho zákonem stanovená forma. Naopak významné je, zda takovým úkonem správního orgánu došlo ke vzniku, změně nebo zániku práv a povinností fyzických či právnických osob, zda jím bylo zasaženo do právní sféry těchto osob.

[4] Sporné vyjádření žalovaného není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., neboť nenaplnňuje formální ani materiální znaky rozhodnutí. Vyrozumění o stanovení limitů bylo oznámeno neformálně dopisem, a to bez uvedení výroku, odůvodnění či poučení. Úkon žalovaného dále nebyl vydán v rámci formalizovaného řízení a o průběhu řízení se nevedl správní spis. V daném případě se jednalo o pouhé oznámení výsledných limitů, nešlo tedy o úkon způsobilý zasáhnout do právní sféry stěžovatelky. Tímto aktem nevznikla, nebyla změněna ani zrušena její práva nebo povinnosti, stejně tak jím práva nebo povinnosti nebyla závazně určena.

[5] Podle § 18 odst. 3 věty první zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, účinného v rozhodném znění (dále též „zákon o vysokých školách“), má veřejná vysoká škola nárok na příspěvek podle odstavce 2 písm. a) uvedeného zákona.

[6] Podle § 18a odst. 1 zákona o vysokých školách o poskytnutí příspěvku podle § 18 odst. 2 písm. a) rozhoduje ministerstvo rozhodnutím na základě žádosti veřejné vysoké školy.

[7] Bránit se prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí správního orgánu by bylo možné až proti rozhodnutí o poskytnutí příspěvku ze státního rozpočtu na vzdělávací a vědeckou, výzkumnou, vývojovou a inovační, uměleckou nebo další tvůrčí činnost dle § 18a odst. 1 zákona o vysokých školách.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Stěžovatelka napadá usnesení městského soudu kasační stížností z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nezákonnost napadeného usnesení spatřuje v tom, že se jedná o rozhodnutí způsobilé zasáhnout její právní sféru.

[9] Dopisem žalovaného ze dne 24. dubna 2015 byly stěžovatelce jako výchozí podklad pro zahájení dohodovacího řízení zaslány návrhy limitních počtů studentů vstupující do výpočtu ukazatele a rozpočtu na rok 2016, zpracované na základě Pravidel pro poskytování příspěvku a dotací veřejným vysokým školám ve znění změny z června 2015 (dále také „Pravidla“).

[10] Žalobou napadeným rozhodnutím se výše uvedené řízení skončilo. Žádost stěžovatelky o navýšení navržených limitů byla v souladu s čl. 10 odst. 42 Pravidel postoupena k vyjádření reprezentaci vysokých škol. V souladu s jejím negativním stanoviskem bylo následně rozhodnuto tuto žádost neakceptovat.

pokračování

[11] Aktivní legitimace stěžovatelky vyplývá přímo ze zákona o vysokých školách, který stanoví, že příjmem rozpočtu veřejné vysoké školy je zejména příspěvek ze státního rozpočtu na vzdělávací a vědeckou, výzkumnou, s vývojovou a inovační, uměleckou nebo další tvůrčí činnost [v § 18 odst. 2 písm. a) zákona o vysokých školách]. Závazná informace o limitním zařazení (úprava navržených limitů veřejné vysoké školy) je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. nikoliv rozhodnutím předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s.

[12] Nedodržení procesních ustanovení stanovených v zákoně o vysokých školách a v zákoně č. 500/2004 Sb., správním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), v limitním řízení, nemůže mít samo o sobě na povahu tohoto rozhodnutí žádný vliv. Stanovené limity přímo určují výslednou výši rozpočtu vysoké školy. Zjednodušeně lze říct, že stanovený limit počtu studentů vynásobený základním normativem se rovná výši poskytnutého příspěvku na provoz vysoké školy.

[13] Aktivní žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je dána vždy, pokud není možné zjevně a jednoznačně konstatovat, že k zásahu do právní sféry žalobce v žádném případě dojít nemohlo (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002 – 42, či usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 – 86).

[14] Z důvodové zprávy k návrhu zákona č. 111/1998 Sb. vyplývá, že příspěvky ze státního rozpočtu mají zabezpečit plnění poslání veřejných vysokých škol ve dvou základních oblastech. Veřejné vysoké školy jsou jednak vrcholnými centry vzdělanosti, nezávislého poznání a tvůrčí činnosti. Dále mají klíčovou úlohu ve vědeckém, kulturním, sociálním a ekonomickém rozvoji společnosti.

[15] Zákon o vysokých školách garantuje právo uplatnit námitky proti sazebnímu zařazení typu a finanční náročnosti akreditovaných studijních programů a programů celoživotního vzdělávání v závazné informaci u nezávislého orgánu. Vzhledem k závaznosti této informace pro všechny veřejné vysoké školy i vzhledem k době její platnosti má stěžovatelka za to, že se nejedná o úkon předběžné povahy, který je ze soudního přezkumu vyloučen.

[16] Rozhodnutí o příspěvku dle § 18 odst. 2 písm. a) zákona o vysokých školách se nepochybně dotýká práv veřejné vysoké školy, protože má na její činnost bezprostřední dopad (v projednávané věci dopad přímo limitující), neboť předurčuje výši nutného pokrytí výdajů vzdělávací činnosti vysoké školy vlastními zdroji.

[17] Příspěvky ze státního rozpočtu tvoří 80 % celkového rozpočtu stěžovatelky, zbývajících 20 % získává vlastní činností. Sporné rozhodnutí se dotýká právní sféry stěžovatelky, neboť zasahuje do jejího vlastního fungování, tj. do plnění úkolů a cílů stanovených přímo zákonem, ale též do jejího dlouhodobého záměru. Konkrétním dopadem je například financování studia přijatých studentů a omezená možnost náboru studentů nových, stejně jako možnost personálního zajištění oboru studijních programů. V této souvislosti chybí stěžovateli za tento a minulý rok 11 774 415 Kč. Tato ztráta bude bez úspěšného soudního přezkumu přirozeně každým studijním rokem narůstat.

[18] Příspěvek z rozpočtové kapitoly je poskytován podle obecných předpisů pro poskytování prostředků státního rozpočtu pro dotace (§ 10 odst. 2 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů). Je třeba přihlídnout i k rozsahu a způsobu, jakým je řízení o limitech zahajováno. Žalovaný vychází z podkladů předložených žadatelem a z údajů vztahujících se k žadateli zaslaných k výchozím podkladům pro zahájení dohadovacího řízení. Následně vyhodnotí, do jaké položky kombinované nomenklatury má být studium veřejné vysoké školy zařazeno.

[19] Zamítnutím žádosti o navýšení limitů žalovaný nepochybně zasáhl do stěžovatelčiných práv. Rozhodnutím o nezařazení nově akreditovaného (magisterského) studia do evidence financovaných studií je zasahováno do veřejných subjektivních práv stěžovatelky, neboť takové rozhodnutí předurčuje výsledek rozhodování o poskytnutí příspěvku.

[20] Jde o individuální právní akt, který je výsledkem aplikace práva, a jako takový stanovuje, konkrétně určena práva a povinnosti individuálně vymezenému subjektu.

[21] Stěžovatelka navrhuje napadené usnesení zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[22] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkazuje na vyjádření k obsahu žaloby. Dále uvádí, že nic jako „limitní řízení“, ve kterém stěžovatelka mohla ze zákona uplatňovat jakákoliv procesní práva, neexistuje. Systém tvorby pravidel poskytování příspěvku a dotací veřejným vysokým školám, na základě kterých jsou rozdělovány konkrétní finanční prostředky, je založen na dobré vůli žalovaného dohodnout se na metodice rozdělení finančních prostředků vysokými školami. Existence tohoto systému se však neopírá o žádný imperativní zákonný či podzákonný podklad. Jedná se pouze o poradní mechanismus, kterým se žalovanému navrhuje určité řešení rozdělování prostředků a který žalovaný zpravidla akceptuje (zákonnou povinnost tak učinit však nemá). Jedinou jeho zákonnou povinností je danou věc s reprezentanty vysokých škol projednat (§ 92 zákona o vysokých školách).

[23] Je proto zřejmé, že dopis o informování dotyčné školy o jakékoliv části průběhu takového projednání nemůže být rozhodnutím. Platí, že žalovaný nemá žádnou zákonnou povinnost takový dopis vysoké škole vůbec zaslat. Závazná informace o stanovení výše příspěvků neexistuje, což zjevně vyplývá ze samotného přípisu, který je žádostí o stanovisko k projednávané věci, nikoliv závazným rozhodnutím.

[24] Navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[25] Stěžovatelka podáním ze dne 31. 3. 2016 reagovala na vyjádření žalovaného a zdůraznila, že § 18 zákona o vysokých školách, na základě kterého je žalovaným prováděn systém tvorby pravidel poskytování příspěvků a dotací veřejným vysokým školám a na jehož základě jsou rozdělovány konkrétní veřejné finanční prostředky, je založena pravomoc žalovaného rozhodovat o finančních opatřeních podle zvláštního právního předpisu.

pokračování

[26] Předmětem řízení je právě žalovaným tvrzená dobrá vůle dohodnout se na metodice rozdělení veřejných finančních prostředků vysokými školami. Stanovisko, že žalovaný nevedl správní řízení a nerozhodoval o právech stěžovatelky, není správné.

[27] Je naopak nepochybné, že rozhodování se dotýká finančních vztahů, což není pro posouzení, zda se jedná o vztahy soukromého nebo veřejného práva podstatné. Pro stanovení hranice mezi právem soukromým a veřejným je nejvhodnější metodou metoda právní regulace. Zpravidla platí, že soukromoprávní metoda právní regulace je metodou rovnosti, zatímco veřejnoprávní metoda regulace je naopak vertikální, tzn., že jeden ze subjektů právního vztahu vystupuje jako nositel veřejné moci a může jednostranně ukládat druhému účastníku právního vztahu povinnosti.

[28] Stěžovatelka dospěla k závěru, že přestože je napadené rozhodnutí upraveno v zákoně o vysokých školách, nejedná se o věc soukromoprávní povahy. Konkrétní veřejné finanční prostředky jsou žalovaným rozdělovány z pozice jeho vrchnostenského postavení. Žalovaný je orgánem veřejné moci, je povinen postupovat nikoli na základě své dobré vůle dohodnout se. Je naopak nadán pravomocí činit, mj. opatření k rozdělování prostředků veřejným vysokým školám.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[29] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatelka je zastoupena pověřeným zaměstnancem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté soud přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[30] Byl-li návrh městským soudem odmítnut nebo řízení o něm zastaveno, lze podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. namítat jen nezákonnost tohoto odmítnutí nebo zastavení řízení. Je nerozhodné, v jaké okolnosti měla tato nezákonnost původ – zda v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předchozím řízení, či v nepřezkoumatelnosti tohoto soudního rozhodnutí, nebo v jiné vadě řízení, která by mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. „konzumuje důvody“ kasační stížnosti, jinak podřaditelné i pod § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s.

[31] Námitky stěžovatelky proti posouzení napadeného vyrozumění jako rozhodnutí předběžné povahy ve smyslu § 70 b) s. ř. s. jakož i námitky dovolávající se veřejnoprávní povahy vyrozumění, resp. vztahů, jež má upravovat, se zcela míjí s rozhodovacími důvody městského soudu. Ten dospěl k závěru, že napadené vyrozumění vůbec není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., nikoli k závěru, že jde o soukromoprávní úkon či o rozhodnutí předběžné povahy. Nejvyšší správní soud se proto může zabývat pouze námitkami zpochybňujícími důvody, které městský soud k odmítnutí žaloby vedly.

[32] Se stěžovatelkou lze nepochybně souhlasit v tom, že základním zdrojem financování veřejných vysokých škol jsou dotace a příspěvky ze státního rozpočtu. Jedním z těchto příspěvků, je i příspěvek na vzdělávací a vědeckou, výzkumnou, vývojovou, uměleckou nebo další tvůrčí činnost (dále jen „příspěvek“), který je upraven v § 18 odst. 2 písm. a) zákona o vysokých školách.

[33] Ústavní rámec soudní ochrany před nezákonným jednáním veřejné správy tvoří především čl. 36 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) systematicky zařazený do její hlavy páté (Právo na soudní a jinou právní ochranu). Podle odst. 1 čl. 36 se každý může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu. Podle odst. 2, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny.

[34] Ostatně jakékoliv výluky ze soudního přezkumu mají být vykládány zužujícím způsobem. V pochybnostech má být přezkum umožněn. Je-li sporné, zda se na rozhodnutí správního orgánu vztahuje výluka, je zapotřebí zvolit výklad maximálně dbající zachování práva na přístup k soudu (srov. takto usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86, č. 1764/2009 Sb. NSS, bod 19).

[35] Posuzování dosahu výluky podle čl. 36 odst. 2 Listiny nutně předchází zjištění, zda jde o úkon, který podléhá soudnímu přezkumu dle § 65 a násl. s. ř. s., neboť uvedené ustanovení je podústavním provedením prvního.

[36] Pravidla pro poskytování příspěvků a dotací veřejným vysokým školám, jsou závazným postupem, resp. metodikou, kterou se Ministerstvo školství mládeže a tělovýchovy (dále jen „ministerstvo“) při poskytování prostředků ze státního rozpočtu řídí.

[37] Podle čl. 9 těchto pravidel patří institucionální financování vysokých škol do rozpočtového okruhu I. Ukazatel A je rozpočtovým ukazatelem, který kvantifikuje výkony vysokých škol se zaměřením na typ a finanční náročnost akreditovaných studijních programů a programů celoživotního vzdělávání, počet studentů a dosažené výsledky ve vzdělávací a vědecké výzkumné, vývojové a inovační, umělecké nebo další tvůrčí činnosti i náročnost této tvůrčí činnosti. Limitní počet studentů je přepočteny počet studentů vysoké školy, stanovený ministerstvem po projednání s touto vysokou školou jako limitní pro zahrnutí do výpočtu části příspěvku podle definice ukazatele A. Počet studentů zahrnutých do výpočtu ukazatele A vychází ze strategie ministerstva pro oblast vysokoškolského vzdělávání (dlouhodobý záměr ministerstva) a z dalších skutečností, které mohou mít vliv na rozsah a kvalitu poskytovaného vysokoškolského vzdělávání. Ministerstvo stanovuje počty studentů, které jsou rozhodné pro výpočet ukazatele A. Nejedná se však o omezení práva vysoké školy rozhodovat o počtu přijatých studentů, pouze o stanovení údaje, se kterým bude ministerstvo při výpočtech pracovat.

[38] Počet studentů stanovený na základě těchto Pravidel předá ministerstvo vysokým školám jako návrh limitního počtu studentů, které zahrne do výpočtu ukazatele A. Pokud

pokračování

vysoká škola vznese vůči návrhu limitního počtu námitku, pak je projednána v rámci dohodovacího řízení. Výsledné dohodnuté počty studentů představují maximální počet, který může vstoupit do výpočtu ukazatele A, tedy limitní počet studentů. Fáze přípravy a dohodnutí limitního počtu studentů probíhají v 1. čtvrtletí roku n-1, aby vysoké školy mohly s limitními počty pracovat při přijímacím řízení ke studiu v roce n.

[39] Stěžovatelka v obecné rovině namítá, že žalovaný při vydávání sporného vyjádření, nedodržel procesní pravidla stanovená zákonem o vysokých školách a správním řádem. Jaká konkrétní zákonná ustanovení žalovaný dle jejího názoru porušil a z čeho dovozuje, že žalovaný měl postupovat ohledně žádostí o úpravy limitů počtů studentů v dohodovacím řízení dle správního řádu, však v kasační stížnosti uvedeno není. V této souvislosti lze připomenout, že dle § 18 a) odst. 6 zákona o vysokých školách se na řízení o vydání rozhodnutí o poskytnutí příspěvku a na řízení o jeho odnětí správní řád nevztahuje. Není tedy zřejmé, z čeho stěžovatelka dovozuje, že se správní řád vztahuje na postup upravený metodikou (Pravidly), který vydání rozhodnutí dle uvedeného ustanovení předchází.

[40] Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že metodika, kterou se ministerstvo při poskytování příspěvku řídí, resp. sporné vyjádření není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. je totiž skutečně až rozhodnutí vydávané dle § 18a zákona o vysokých školách, kterým ministerstvo rozhoduje o výši příspěvku na základě žádosti veřejné vysoké školy. Ministerstvo v rozhodnutí uvede účel, na který je příspěvek určen, výši poskytované částky. Ministerstvo může rovněž stanovit další podmínky a povinnosti podle povahy účelu, na který je příspěvek poskytnut, nebo podle akreditovaného studijního programu, na jehož uskutečňování je příspěvek určen. Pro ostatní náležitosti rozhodnutí se použijí přiměřeně ustanovení zvláštního zákona pro vydání rozhodnutí o poskytování dotací ze státního rozpočtu a pro rozhodování o odnímání dotací.

[41] Tímto zvláštním zákonem je zákon č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla). V souladu se zákonem o vysokých školách má veřejná vysoká škola nárok na příspěvek (§ 18 odst. 3 zákona o vysokých školách).

[42] Rozhodnutí, kterým poskytovatel žádosti vysoké školy nevyhověl, resp. vyhověl jen částečně, je zcela jistě s to citelně zasáhnout do právní sféry žadatelky. U některých dotačních typů lze předně uvažovat o zásahu do práva vlastnit a pokojně užívat majetek (čl. 11 odst. 1 Listiny, případně čl. 1 Prvního dodatkového protokolu Evropské úmluvy). To platí zejména tehdy, pokud žadatel může se zřetelem k adekvátně pevnému, rozumnou pochybnost nepřipouštějícímu právnímu prostředí, vytvořenému jednoznačnou právní úpravou a stabilizovanou rozhodovací praxí příslušných orgánů, opodstatněně očekávat konkrétní majetkový prospěch či jiný majetkový efekt (srov. odlišné stanovisko soudce Kůrky k nálezu ÚS ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. Pl.ÚS 12/14). Ústavní ochranu má tedy takový majetkový zájem, u kterého existuje s ohledem na konstrukci právní ochrany přinejmenším důvodné legitimní očekávání, že k jeho nabytí dojde (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014 – 46).

[43] O soudním přezkumu takového rozhodnutí proto nelze vůbec pochybovat. Zákodárce totiž projevil jasně svou vůli určité prostředky při splnění stanovených podmínek poskytnout a orgány moci výkonné mají jasně projevenou vůli zákonodárce vykonat.

[44] Pro stanovení výše příspěvku je rozhodný typ a finanční náročnost akreditovaných studijních programů a programů celoživotního vzdělávání, počet studentů a dosažené výsledky ve vzdělávací a vědecké, výzkumné, vývojové, umělecké nebo další tvůrčí činnosti a její náročnost. Pro výši příspěvku je též rozhodný dlouhodobý záměr veřejné vysoké školy a dlouhodobý záměr vzdělávací a vědecké, výzkumné, vývojové, umělecké a další tvůrčí činnosti pro oblast vysokých škol vypracovaný ministerstvem a jeho každoroční aktualizace (dále jen „dlouhodobý záměr ministerstva“).

[45] Výše uvedené skutečnosti musí být obsahem odůvodnění rozhodnutí o poskytnutí příspěvku konkrétní vysoké škole. Úkonem ve smyslu § 65 odst. 1 a násl. s. ř. s. je proto rozhodnutí ministerstva o poskytnutí příspěvku konkrétní veřejné vysoké škole, nikoli písemné sdělení žalovaného o výsledku dohádovacího řízení, vycházejícího z metodiky žalovaného a stanoviska Reprezentativní komise. Metodika, byť pro správní orgán, který ji vytvořil závazná, sama o sobě žádná práva stěžovatelce nezakládá, nemění ani neruší. Teprve rozhodnutí o konkrétní výši příspěvku promítá a individualizuje shora popsany metodický postup a autoritativně se dotýká právní sféry stěžovatelky.

[46] K argumentaci žalovaného týkající se jeho dobré vůle, soud pro úplnost uvádí následující. Jakkoliv zákon o vysokých školách skutečně jednotlivým veřejným školám nepřiznává nárok na konkrétní výši příspěvku, neznamená to, že by stěžovatelka zůstala bez ochrany a své námitky nemohla proti postupu žalovaného při určení výše příspěvku (včetně limitního počtu studentů) uplatnit v rámci žaloby proti rozhodnutí o poskytnutém příspěvku. Pro demokratický právní stát je charakteristický princip právní jistoty, spočívající mimo jiné v tom, že právní pravidla budou jasná a přesná a budou zajišťovat, že právní vztahy a jejich důsledky zůstanou pro adresáty pravidel předvídatelné. Princip právní jistoty je třeba spojit se zákazem svévole. Možnost uvážení státních orgánů musí být proto omezena procedurami, které zabrání zneužití volného uvážení, přičemž tou nejlepší prevencí i následnou ochranou proti arbitrárnosti je přístup ke spravedlnosti, tedy k soudu, který správní uvážení podrobí soudní kontrole (srov. nález ÚS ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. Pl.ÚS 12/14, bod 37).

IV. Závěr a náklady řízení

[47] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[48] O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

pokračování

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. května 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu